

KAPITOLA 1

„Mrzí mě to,“ řekla jsem, zatímco jsem se duševně připravovala na nevyhnutelný projev odporu. Když moje Selekce začala, představovala jsem si, že skončí přesně takhle – tucty mých ctitelů odejdou naráz, řada z nich zaskočená, že se jejich chvílka slávy nachýlila ke konci. Ale po těch několika posledních týdnech, během nichž jsem přišla na to, kolik laskavých, chytřích a štědrých mužů mezi nimi je, mi tohle hromadné vyloučení skoro zlomilo srdce.

Byli ke mně féroví a já se teď vůči nim musím zachovat dost nefér.

„Vím, že je to náhlé, ale otec mě s ohledem k mámině těžkému stavu požádal, abych se ujala dalších povinností, a to, zdá se mi, zvládnou jen tak, že snížím počet kandidátů.“

„Jak je královně?“ zeptal se Ivan a těžce polkl.

Povzdechla jsem si. „Vypadá... vypadá to s ní dost zle.“

Táta se zdráhal mě k ní pustit, ale nakonec jsem ho udolala. Důvod jsem pochopila, hned jak jsem ji spatřila, jak spí a její srdce jako metronom udává na monitoru rytmus. Zrovna ji

přivezli z operačního sálu, kde jí lékaři museli z nohy odebrat kus tepny, aby nahradili tu v její hrudi, která se upracovala k smrti.

Jeden z doktorů mi pověděl, že ji na minutku ztratili, ale zase ji dokázali přivést zpět. Celá shrbená jsem seděla jsem vedle ní a držela ji za ruku. Byla to sice hloupost, ale já si byla skoro jistá, že ji to určitě probere a ona mi začne vytýkat, jak to sedím. Nic z toho se ale nestalo.

„Ale je naživu. A můj otec... můj otec...“

Raoul mi ve snaze utěšit mě položil ruku na rameno. „To je v pořádku, Vaše Výsosti. My všichni to chápeme.“

Nechala jsem oči těkat po místnosti a na délku nádechu jsem pohledem spočinula na každém ze svých nápadníků, aby se mi jejich tváře zaryly do paměti.

„A abyste věděli, já jsem z vás byla vyděšená,“ přiznala jsem. Kolem se ozvalo pár uchichtnutí. „Tolik vám děkuju, že jste to zkusili a že jste ke mně byli tak laskaví.“

V tom dovnitř vstoupil strážný a na znamení své přítomnosti si odkašlal. „Omlouvám se, má paní. Za krátkou chvíli se bude vysílat. Štáb chce ještě zkontrolovat, hmm...“ nejistě zagestikuloval rukou, „vlasy a tak podobně.“

Přikývla jsem. „Děkuji. Za moment budu hotová.“

Když odešel, obrátila jsem se zpět k chlapcům. „Doufám, že mi tohle skupinové rozloučení odpustíte. Všem vám v budoucnu přeji mnoho a mnoho štěstí.“

Při mém odchodu se se mnou tiše sborem rozloučili. Jakmile jsem vyšla z Pánského salónku, zhluboka jsem se nadechla a připravila se na to, co mělo následovat. *Jsi Eadlyn Schreavová a nikdo – skutečně nikdo – nemá takovou moc jako ty.*

Bez mámy, cupitání jejích dam a Ahrenova smíchu rozléha-

jícího se chodbami byl palác prapodivně tichý. Došlo mi, že přítomnost člověka začnete vnímat nejvíc teprve v momentě, když už s vámi není.

Dolů do studia jsem kráčela s hlavou vztyčenou.

„Vaše Výsosti,“ přivítalo mě několik lidí, když jsem prošla dveřmi. Klaněli se a ustupovali mi z cesty a zároveň se snažili nedívat se mi přímo do očí. Nepoznala jsem, jestli je za tím soucit, nebo jestli už vědí, co se chystá.

„Ach,“ vypadlo ze mě, když jsem se zhlédla v zrcadle. „Trochu se mi leskne pleť. Mohla byste...?“

„Samozřejmě, Vaše Výsosti,“ pronesla jedna dívka a zkušeně mi jemným tůpkáním nanasla na tvář pudr.

Narovnala jsem si vysoký krajkový límec na šatech. Když jsem se ráno oblékala, černá mi vzhledem k celkové náladě v paláci přišla na místě, ale teď jsem o své volbě pochybovala.

„Vypadám moc vážně,“ strchovala jsem se nahlas. „Tím myslím ustaraně. Celé je to špatně.“

„Vypadáte nádherně, má paní.“ Maskérka mi přetřela rty čerstvou vrstvou rtěnky. „Jako vaše matka.“

„Ne, tak nevypadám,“ bědovala jsem. „Není ve mně ani kapka z jejích vlasů, pleti nebo očí.“

„Tak jsem to nemyslela,“ pronesla ta příjemná, oblá dívka s kudrnami spadajícími do čela. Postavila se vedle mě a upřeně mě pozorovala v zrcadle. „Tady, vidíte?“ vyslovila a namířila mi prstem na oči. „Jiná barva, ale stejné odhodlání. A vaše rty se stejně nadějně usmívají. Víím, že jste zdědila pigmentaci po babičce, ale skrz naskrz jste dcera své matky.“

Zírala jsem na sebe. Skoro se mi podařilo zhlédnout, co má na mysli. Rázem jsem se v téhle chvíli největšího odloučení cítila o něco méně sama.

„Děkuju. Moc to pro mě znamená.“

„Všichni se za ni modlíme, má paní. Je to bojovnice.“

Navzdory své náladě jsem se zachichotala. „To teda je.“

„Dvě minuty!“ vykřikl režisér. Vkročila jsem na kobercem pokrytý plac a přitom jsem si uhlazovala róbu a kontrolovala si vlasy. Ve studiu byla větší zima než obvykle, dokonce i pod světly, a když jsem zaujala místo za osamoceným řečnickým pultíkem, naskočila mi husí kůže.

Gavril, v o něco méně formálním, avšak stále velice kultivovaném oblečení, měl namířeno ke mně a soucitně se na mě usmál. „Jste si jistá, že to chcete vzít na sebe? Milerád to oznámím za vás.“

„Děkuju, ale myslím, že to musím udělat sama.“

„Tak tedy dobrá. Jak se jí daří?“

„Před hodinou to vypadalo dobře. Doktoři ji drží v umělém spánku, aby se dobře hojila, ale vypadá vážně zuboženě.“ Na vteřinku jsem zavřela oči, abych se uklidnila. „Promiňte. Jsem z toho trochu vystrašená. Ale pořád to zvládám lépe než táta.“

Zakroutil hlavou. „Pro něj to musí být zdaleka nejtěžší. Od chvíle, co se seznámili, závisí celý jeho svět jen na ní.“

Vzpomněla jsem si na minulou noc, na stěnu s fotkami v jejich komnatě, a v myšlenkách jsem začala listovat všemi těmi podrobnostmi, jež provázely jejich seznámení a s nimiž se mi svěřili teprve nedávno. Pořád ještě jsem nechápala, proč by měl člověk kvůli lásce zdolávat takové množství překážek, když z něj láska nakonec učiní něco tak bezmocného.

„Vy jste u toho byl, Gavriile. Vy jste jejich Selekcii viděl.“ Polkla jsem, stále na pochybách. „Opravdu to funguje? Jak?“

Pokrčil rameny. „Vaše je třetí, kterou jsem zažil, a jak to funguje, jak se to stane, že člověk v loterii nalezne spřízněnou du-

ši, vám říct nedokážu. Povím vám ale tohle: Váš dědeček nebyl zrovna muž, kterého bych si vážil. Ke své královně se ovšem choval, jako by to byla ta nejdůležitější osoba na zemském povrchu. S jinými jednal krutě, avšak k ní byl laskavý. Podařilo se jí dostat z něj to nejlepší, co v něm bylo, což je víc, než můžu říct o... No, našel prostě tu správnou ženu.“

Přimhouřila jsem oči, zvědavá, co si to nechal pro sebe. Věděla jsem, že děda byl přísný vládce, ale z jiné stránky jsem ho vlastně neznala. Táta o něm jako o otci či o manželovi moc nemluvil a mě vždycky mnohem víc zajímala babička.

„A váš táta? Myslím, že neměl tušení, co vlastně hledá. A upřímně myslím, že vaše máma taky ne. Hodila se k němu ale v každém směru. Každý kolem nich si toho všiml dlouho předtím, než na to přišli sami.“

„Vážně?“ zeptala jsem se. „Oni netušili, co chtějí?“

Zašklebil se. „Abych řekl pravdu, to spíš ona netušila.“ Kouřavě se na mě zadíval. „Zřejmě nějaký rodinný rys.“

„Gavrile, vy patříte k té hrstce lidí, které se s tímhle můžu svěřit. Nejde o to, že bych nevěděla, co hledám. Jde o to, že jsem nebyla připravená hledat.“

„Á. Říkal jsem si.“

„Teď jsem ale tady.“

„A obávám se, že sama. Pokud se rozhodnete Selekcii dokončit – a po včerejšku by vám nikdo nezazlíval, kdyby ne –, nikdo vám s touhle závažnou volbou nepomůže.“

Přikývla jsem. „Já vím. Právě proto mi to nahání takový strach.“

„Deset vteřin,“ ozval se režisér.

Gavril mě poplácal po rameni. „Jsem tu k vašim službám, jak jen budu schopen, Vaše Výsosti.“

„Děkuju vám.“

Před kamerou jsem se narovнала, a když se rozsvítilo červené světélko, snažila jsem se zachovat klidnou tvář.

„Dobré ráno, illejský lide. Já, princezna Eadlyn Schreavová, tu před vámi stojím, abych vás seznámila s událostmi, k nimž nedávno v královské rodině došlo. Nejprve ty dobré zprávy.“ Snažila jsem se o úsměv, opravdu jsem se snažila, ale dokázala jsem přemýšlet jen nad tím, jak jsem si přišla opuštěná.

„Můj milovaný bratr, princ Ahren Schreave, se oženil s francouzskou princeznou Camille de Sauveterre. Třebaže pro nás bylo načasování jejich svatby trochu překvapením, naši radost z jejich svazku to v žádném případě nezmenšuje. Doufám, že se ke mně připojíte a společně se mnou jim popřejete to nejšťastnější manželství.“

Odmlčela jsem se. *Ty to zvládneš, Eadlyn.*

„Smutnější zprávou je, že včera večer moje matka, America Schreavová, královna Illey, prodělala velmi závažný infarkt.“

Zase jsem se odmlčela. Připadalo mi, jako by mi ta slova vytvořila v hrdle hráz, přes kterou pro mě bylo čím dál tím těžší mluvit.

„Je v kritickém stavu a pod neustálým lékařským dohledem. Prosím modl...“

Zakryla jsem si rukou pusou. Měla jsem na krajíčku. Chystala jsem se brečet v přímém přenosu. A po tom všem, co mi Ahren pověděl o tom, jaký na mě mají lidé názor, bylo vypadat jako slaboch to poslední, co jsem potřebovala.

Sklopila jsem oči. Máma mě potřebovala. Táta mě potřeboval. Možná mě malinko potřebovala dokonce i naše země. A já je nemohla zklamat. Osušila jsem si slzy a pokračovala.

„Prosím, modlete se za její brzké uzdravení, neboť ji všichni zbožňujeme a stále se spoléháme na její pomoc.“

Dýchala jsem. Jen tak jsem se dokázala přenést z jednoho okamžiku do druhého. Nadechnout se, vydechnout.

„Moje matka si Selekcce, z níž, jak všichni víte, vzešlo dlouhé a šťastné manželství mých rodičů, velice vážila. Proto jsem se rozhodla učinit to, co by jistě bylo jejím nejhlubším přáním – tedy ve své Selekcce pokračovat,“ oznámila jsem.

„Kvůli napětí, jež se na naši domácnost za posledních dvacet čtyři hodin sneslo, jsem usoudila, že bude nejmoudřejší, když počet svých ctitelů omezím na Elitu. Můj otec v minulosti, kvůli jistým polehčujícím okolnostem, zúžil svůj výběr na šest místo deseti a já udělala to samé. K setrvání v Selekcce tedy zvu následujících šest gentlemanů: pana Gunnera Crofta, pana Kilea Woodworka, pana Eana Cabela, pana Halea Garnera, pana Foxe Wesleyho a pana Henri Jaakoppiho.“

Ta jména mě jaksi podivně uspokojovala, jako bych věděla, jak hrdí na tuhle chvíli jsou, a dokonce i z dálky cítila, jak z nich ta hrdost vyzařuje.

Už to bylo skoro za mnou. Již věděli, že je Ahren pryč, že moje máma může umřít a že Selekcce bude pokračovat. Teď byla na řadě zpráva, kterou jsem se děsila vyslovit. Díky Ahrenovu dopisu jsem přesně věděla, co si o mně můj lid myslí. Jakou reakci to asi vyvolá?

„Vzhledem k tomu, v jak závažném stavu moje matka je, se můj otec, král Maxon Schreave, rozhodl setrvat v její blízkosti.“ *A je to tu.* „Z tohoto důvodu mě jmenoval regentkou do té doby, než se bude cítit dostatečně způsobilý se své funkce opět zhostit. Až do odvolání budu všechna rozhodnutí v záležitostech státu vykonávat já. Tuto roli na sebe беру s těžkým srd-

cem, avšak dopřát svým rodičům alespoň trochu klidu mi dělá ohromnou radost. O všech těchto záležitostech vás budeme nadále informovat. Děkuji za váš čas a přeji vám hezký den.“

Když kamery přestaly natáčet, přesunula jsem se kousek pod pódium a posadila se na jednu ze židlí, jež obvykle sloužily královské rodině. Bylo mi špatně od žaludku, a kdybych si myslela, že mi to projde, proseděla bych tam ve snaze najít klid celé hodiny. Měla jsem toho před sebou ale příliš. Nejprve jsem měla v plánu znovu zkontrolovat mámu s tátou, no a potom honem do práce. Navíc bylo taky nutné sejít se někdy v průběhu dne s Elitou.

Při odchodu ze studia jsem se náhle zastavila, když mi do cesty vstoupil zástup gentlemanů. První tvář, kterou jsem uviděla, patřila Haleovi. Rozzářil se a nabízel mi květinu. „Pro vás.“

Přelétla jsem je očima a všimla si, že mají v ruce květinu všichni, někteří stále ještě s jasně viditelnými kořeny. Mohla jsem se pouze domnívat, že když zaslechli svá jména při oznámení, vyběhli rychle do zahrady a potom sešli sem dolů.

„Vy pitomci,“ zavzdychala jsem. „Děkuju.“

Přijala jsem květinu od Halea a objala ho. „Vím, že jsem řekl každý den něco,“ zašeptal, „ale kdybyste potřebovala, abych to zdvojnásobil, tak dejte vědět, dobře?“

Stíkla jsem ho o něco pevněji. „Díky.“

Další byl na radě Ean, a i když jsme se sebe navzájem dotkli jenom tehdy jednou při focení na našem rande, neodolala jsem a musela ho obejmout.

„Mám takový dojem, že vás k tomu přinutili,“ zašeptala jsem.

„Vzal jsem ji z vázy na chodbě. Neříkejte to na mě služebnictvu.“

Poplácala jsem ho po zádech a on mi to oplatil.

„Bude v pořádku,“ slíbil. „Vy všichni.“

Kile se píchнул do prstu o trn, a když jsme se objímali, držel neohrabaně svou krvácející ruku daleko od mého oblečení, což mě rozesmálo a bylo to dokonalé.

„Pro úsměvy,“ pronesl Henri, když jsem jeho květinu přidala do svého ledabylého pugétu.

„Dobré, dobré,“ odvětila jsem a on se zasmál.

Dokonce i Erik mi přinesl kytku. Trochu jsem se ušklíbla, když jsem si ji od něj brala.

„To je pampeliška,“ řekla jsem mu.

Pokrčil rameny. „Já vím. Někteří v ní vidí plevel, jiní vidí květinu. Úhel pohledu.“

Ovinula jsem ho rukama a cítila, jak se přitom dívá na ostatní, zjevně nespůj z toho, že se mu dostává stejného zacházení jako zbytku.

Gunner polkl, neschopen mnoha slov, a předtím než jsem pokračovala k dalšímu nápadníkovi, mě něžně objal.

Fox měl v ruce kytky tři. „Nemohl jsem si vybrat.“

Usmála jsem se. „Všechny jsou krásné. Díky.“

Objal mě pevně, jako by snad potřeboval oporu víc než ostatní. Držela jsem ho a mezitím se dívala na Elitu.

Ne, celý tenhle proces nedával vůbec žádný smysl, ale už jsem chápala, jak k tomu dojde, že se srdce vším tím úsilím nechá strhnout. A přesně v to jsem nyní doufala: Že povinnost a láska se nějakým způsobem prolnou a já uprostřed toho všeho najednou zjistím, že jsem šťastná.